

10. Oh anna armsad üllemad,
Et nemmad kartwad Jummalat:
Siis nende truid allamad
Ka rõmo päivi tunnewad.

11. Arm olgo keisri herrale,
Kes isfaks on so rahwale;
Oh, et ta kaua ellaks weel!
Ja peaks rahwast rahho teel!

12. Keif Ma ja kohto-wannemad,
Need temmast seätud üllemad —
Kas olgo Ma ehk merre peäl —
Keif täitko temma käsku teäl.

13. Iasf willi tousta mulla seest,
Ja anna kalso merre weest;
Oh toida keif, mis ellab teäl,
So omma loduid ilma peäl!

14. Sell' uel aastal wõtta ka
Keif rahwast pattust puhhasta;
Et wõtwad kâia sedda teed,
Kus õnsaks sawad pattused.

Kui hädda keige surem, siis abbi
keige liggem.

Naupli liinas, Krefa maal, olli Krefa
kunninga jalla-wäe tenistuskes üks noor
Krefa-mees, Abdel Selam nimmi, kes en-
nese truusse ja wisika ollemisse pärrast kei-
fide omma üllematte melest armsaks sanud.
Jalgi polnud temmast laitust leida ta puh-
tusse ehk ello wisi polest, ja weel wähhäm
ta kässo täitmisse asjust, sepärrast siis ikka
temma holeks ehk temma toimetada anti,
kus keige ennam karwa peäl asja, ehk kus
keige ennam truust tarwis olli. Selle nore
mehhe kitus olli ka jubba kuninga kätte
ullatand. Siis anti ühhel päwal, se olli
aastal 1846, üks wägga suur furjateggia
(wang) temma järrele-watamisse holeks;
kaks teist temma sarnast noort meest seäti,
kes temmaga wahhiforda piddid wahheta-
ma. Kui sesamma noormees õhto monned
filmapihgud omma wahhiforra peäl olli ol-
nud, tulli ta jure üks mees, kes sure pitka